

STROM A JEHO LISTÍ

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 4 2018

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

STROM A JEHO LISTÍ

Miloslav Dunka, kázání v Columbia Falls, 20. ledna, 2018

(s použitím původní myšlenky Gordona Andersona o rozeznávání stromů podle jejich listí)

„Podobno jest království nebeské člověku, rozsívajícímu dobré semeno na poli svém. Když pak lidé usnuli, přišel nepřítel jeho, a nasel koukol mezi pšenici, a odešel. Když pak vzrostla bylina a užitek přinesla, tehdy ukázal se i koukol. A přistoupivše služebníci hospodáře toho, řekli jemu: Pane, zdali jsi dobrého semene nenasel na poli svém? Kdeže se pak vzal koukol? A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil. Služebníci pak řekli mu: Chceš tedy, ať jdeme a vytrháme jej? On pak odpověděl: Nikoli, abyste trhající koukol, spolu s ním nevytrhali pšenici. Nechte, ať obojí spolu roste až do žně. A v čas žně řekne žencům: Vytrhejte nejprve koukol a svažte jej v snopy k spálení, ale pšenici shromážděte do stodoly mé.“ *Matouš 13:24-30.*

V první řadě strážci pole nemají spát, když vědí, že se kolem potuluje nepřítel. Ale to je téma pro jinou studii.

Protože si však tento nepřítel již našel cestu na pole a zanechal tam své nežádoucí semeno, napadá nás otázka, jestli je Kristovou *původní* vůlí v tomto podobenství, aby pšenice a koukol rostly spolu až do žně.

Bůh nikdy nechtěl koukol mezi pšenicí!!! Jeho vůlí je, aby VŠECHEN Jeho lid byl čistý a aby Jeho učení zůstalo neposkvrněné v každém shromáždění, ve kterém se jmenuje Jeho jméno, a v každém století historie Jeho lidu!

Důvod, proč nás Kristus nabádá k trpělivosti, proč vysvětluje, že to nebyla Jeho vůle, nýbrž práce nepřitele, a abychom se nepokoušeli vytrhávat koukol a nechali ho růst až do žně – důvod je ten, že my všichni jsme *nezpůsobilí* takové dílo vykonat. Ve Zjevení, kap. 14, čteme, že On sám pošle své anděly, kteří vykonají dílo žně. Tato kapitola má tři části: první

část je o počtu sto čtyřiceti čtyř tisíců, druhá obsahuje trojandělské poselství, a ve třetí se nacházejí další andělé. Ti však nepřinášejí žádné poselství, nýbrž vykonávají závěrečnou žeň.

Co zde představuje koukol? Význam, nebo, chcete-li, symbol koukolu v tomto Spasitelově podobenství je dvojí.

Za prvé, koukol jsou lidé v církvi, kteří Mu nejsou plně odevzdaní. Jsou to příživníci na „těle Kristově“ a slouží jen svému břichu. Jsou ve všech vrstvách církve – od vedoucích, přes pastory, kazatele, evangelisty, profesory na seminářích a různých činovníků až po tzv. obyčejné laiky.

Za druhé, koukol jsou falešné teorie a učení, které rozsévají své jedovaté sítě mezi Boží lid. Jsou tam zanášeny právě těmi, jejichž život není poddán Kristu. Pamatujme – falešné teorie nikdy nevznikly samy od sebe. Vždy vznikaly, vznikají, a budou až do konce vznikat v hlavách neposvěcených lidí.

Jak tyto lidi, tak jejich teorie je třeba identifikovat a *vyhýbat* se jim! Věříte tomu?

Římanům 16:17,18: „Prosím pak vás, bratři, abyste šetřili těch (dávali si pozor na ty), kteří různice a pohoršení činí, na odpor učení tomu, kterému jste se naučili, a varujte se jich. Nebo takoví Pánu našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému břichu; a lahodnými řečmi a pochlebenstvím (nábožnými, příjemnými a elegantními řečmi) svedou srdce prostých.“

V těchto dvou verších nacházíme jak falešné bratry, tak i falešné teorie, které jsou charakterizovány „lahodnými řečmi a pochlebenstvím,“ kterým svádějí „srdce prostých.“ Tito „proští“ nejsou ani slabomyslní nebo mentálně retardovaní lidé – jsou to ti, kteří milují Boha, věří Jeho slovu, ale nemají ještě hluboké pochopení toho, co studují.

A dnes chci s vámi studovat, jak se dá identifikovat druhý význam symbolického koukolu: *falešné teorie*.

Někdy jindy můžeme spolu prostudovat i ten první význam – *falešné bratry* – ale udělám to jedinež na vaši vlastní řádost, pokud o takové studium budete mít zájem.

Dejme se tedy do studia.

Součástí naší radosti, když pozorujeme přírodu kolem nás, je schopnost identifikovat živé i neživé věci podle nepatrných nálezů nebo náznaků. Nadšenec pro stromy je schopen identifikovat strom podle jednoho listu. Ornitolog rozezná ptáka podle jednoho pírka, podle kousku skořápky, podle ptačího zpěvu nebo podle způsobu jeho letu v povětrí. Dobrý tesař pozná druh dřeva pohledem. A pokud ho požádáte, aby zavřel oči, a pak mu přiblížíte kousek dřeva k nosu, identifikuje vám jeho druh podle vůně.

Tato schopnost je důležitá, protože často má člověk jen jeden záchytný bod.

V náboženském světě je užitečné si vyvinout tutéž schopnost. Často se vám stane, že máte jen jednu stopu, jednu větu v knize nebo v kázání, nebo dokonce jen jedno slovo – prostě něco neobvyklého, zvláštního, a vy si lámete hlavu, odkud to ten člověk má.

Před lety se mi dostala do rukou kniha *Beyond Belief* (K neuvěření) od Jacka Sequeiry. Já mám ve zvyku začít každou novou knihu vždy od předmluvy. A tam hned na první nebo druhé straně čtu, že „existují tři nebo čtyři definice hříchu.“ Myslíte, že mělo smysl pokračovat ve čtení zbytku knihy, jestliže začíná takovýmto výchozím bodem? Tato kniha se prokázala být velkou újmou na duchovnosti celé církve od roku 1993, kdy byla poprvé publikována, až do dnešního dne. V pozdějších letech jsem měl příležitost sledovat několik jeho přednášek. Vymyslel nové učení o biblické solidaritě, ve kterém činí Boha *jak spravedlivým, tak i nespravedlivým*. Byl jsem rád, že jsem tohoto kazatele odmítl. A pro své rozhodnutí nemám naprosto řádný důvod se omlouvat.

Někteří z vás mohou říct, „Ale i když tento člověk neříká celou pravdu, přesto můžeme z jeho kázání vybrat něco dobrého.“ Přátelé, musím vám říct, že nemůžete být dál od pravdy. Samozřejmě, že máme moudrého Otce v nebesích, který dovolí i skrze nevěrné lidi, ba dokonce i samotného satana a všechny jeho komplice k dokonání svého díla, ale vy opravdu chcete naslouchat polopravdám jen proto, že v nich je zrnko pravdy? Satan vám nikdy nepředstaví celou lež!!! Tím, když před vás představuje hybrid pravdy a lži, lahodné řeči a pochlebenství, jeho cílem je vás ukolébat k spánku! Vidíte tu spojitost s Kristovým podobenstvím, kdy *lidé usnuli*?

Je užitečné rozvíjet schopnost identifikovat něčí skutečný náboženský směr z jeho stop. Písmo to nazývá *rozeznávání duchů* (viz 1 Korintským 12:10). Tato schopnost je jedním z duchovních darů, a všichni dobře víme, že dary Ducha svatého se mají ctít, opatrovat a rozvíjet.

Uvedme jeden příklad.

Slyšeli jste někdy někoho hovořit o epištole k Židům a tvrdit, že věří, že tuto epištolu napsal apoštol Pavel, ale přitom kdykoliv se zmíní o autorství, řekne „autor epištoly k Židům“? Jestliže bude hovořit o jiných Pavlových epištolách, nikdy neřekne „autor epištoly k Římanům,“ „autor epištoly ke Galatským,“ „autor epištoly ke Kolossenským,“ atd. Vždy řekne „Pavel.“ Víte jistě, že převládajícím názorem ekumenického učení ohledně epištoly k Židům je, že ji *nenapsal* Pavel. Nevzbudí to ve vás podezření, že tento člověk vlastně nevěří v Pavlovo autorství epištoly k Židům? Proč jednoduše neřekne „Pavel“? Tato stopa by vás měla vést k odhalení duchovního směru tohoto člověka.

Slyšeli jste někdy někoho vyjadřovat přesvědčení, že Boží lid bude pokračovat v hřešení až do Ježíšova příchodu, a přesto obdrží věčný život? Tady máme jeden list, jedno vodítko, které nás má vést k plnějšímu poznání, ze kterého stromu tento list spadl. Můžete ho identifikovat? *Tento výrok* je oním listem, a jak jsme si řekli, pozorné oko může tento strom identifikovat. Stačí jen pozorně sledovat onen list.

Staňme se tedy na chvíli shromážděním specialistů na stromy a prozkoumejme tento list, abychom se dověděli, co nám říká.

Základní biblické učení říká: „Odplata za hřích je smrt.“ *Římanům* 6:23.

Co tím rozumíme?

1. *Ezechiel* 18:4. „Duše, která hřeší, ta umře.“
2. *Jakub* 1:15. „Hřích pak vykonaný zplozuje smrt.“
3. *Genesis* 2:17. „V kterýkoli den bys z něho jedl, smrtí umřeš.“
4. *Římanům* 5:12. „Na všechny lidi smrt přišla, v němž (protože) všichni zhřešili.“

Bible nás tedy učí, že je zde jednoduchý vztah mezi příčinou a následkem. Je nám to jasné? Zákon příčiny a následku znamená, že jedna věc nevyhnutelně vede k druhé. Uvidíte-li na obloze blesk, brzy také uslyšíte hrom. Jistě neuslyšíte nejdříve hrom a potom zpozorujete blesk, že? Elektrický výboj v atmosféře, který zrakem vnímáme jako blesk, je příčinou hluku, který sluchem vnímáme jako hrom. *Následek*, „hrom,“ je způsoben příčinou, *bleskem*. Možná, že se hrom dostaví až po několika vteřinách. Jestli blesk byl hodně daleko, možná, že budete muset naslouchat pozorně, abyste hrom uslyšeli.

Osobně znám jednoho starého Japonce, který žil v malé vesnici asi 45 kilometrů od Hirošimy. Z této vzdálenosti viděl na vlastní oči explozi nukleární bomby. Výbuch viděl ve chvíli, kdy bomba explodovala. Na hluk, který bomba způsobila, však musel čekat téměř tři a půl minuty. A protože výbuch byl obrovský, také i způsobený hluk byl ohlušující. Ono však nezáleží na tom, jestli se následek dostaví ihned nebo později. Důležité je vědět, že se *vždy dostaví!*

Příčina vede k následku. Tímtéž způsobem Bible učí, že hřích je onou příčinou, která vede k smrti. Dokud neexistoval hřích, neexistovala ani smrt. Bible jednoduše říká, „skrze hřích smrt“ *Římanům* 5:12, „hřích kraloval k smrti“ *Římanům* 5:21.

Boží způsob, jak uschopnit člověka, aby unikl následku – hříchu, je odstranění příčiny – hříchu z jeho srdce a života. „Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.“ *Žalm 51:12.* „Dokonale obmej mne od nepravosti mé.“ *Žalm 51:4.*

Znamená toto „obmytí od nepravosti“ prostě odpuštění? „Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se *choval podle slova tvého.*“ *Žalm 119:9.*

Ezechiel 36:25-27: „A pokropím vás vodou čistou, a čisti budete; ode všech poskvrn vašich, i ode všech ukydaných bohů vašich očistím vás. A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité. Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali (opatrovali, vážili si jich, zachovávali) a činili je.“

To je způsob, jak Bůh uschopňuje člověka k tomu, aby mohl uniknout smrti. Nebeský Otec touží, aby právě toto mohl učinit s každým z nás, je to Jeho nejvyšší vůle, aby tak mohl učinit. Je jen na nás, abychom Mu k tomu dali souhlas.

Bůh působí na naše srdce a na náš život, aby mohl odstranit příčinu – hřích – který vede k následku – smrti. Když Bible hovoří o spasení, má na mysli právě toto. Spasení je pokračování života bez vyhlídky na smrt, protože *příčina* smrti – hřích – je odstraněna.

Přijetím Ježíše Krista jako náhrady za trest a smrt je nám dána možnost uniknout následku – věčné smrti, protože pro nás, kteří jsme v Kristu Ježíši, není již žádné odsouzení, *nechodíme-li podle těla, ale podle Ducha* (viz *Římanům 8:1*). Zákon příčiny a následku však přesto zůstává v platnosti – Ježíš musel zemřít za hříchy, které jsme spáchali. Tato šokující skutečnost ukazuje celému světu, jak se to stane, že spravedlnost a milosrdenství „dají sobě políbení.“ Tohle je skutečnost, která způsobila obměkčení mnohého zatvrzelého srdce, včetně mého, a já mohu jen říct – necht' je za tento zázrak vzdávána Bohu chvála až na věky!

A tak, když někdo říká, že Boží lid bude hřešit až do Kristova příchodu, a přesto každý z nich obdrží věčný život, říká tím, že Bůh nemění povahu člověka, aby tak mohl chodit podle Ducha, ale místo toho mění *povahu hříchu*. Tam, kde předtím hřích nevyhnutelně vedl k smrti, vede nyní k věčnému životu! Jeden nevěřící člověk páchá jistý druh hříchu, který ho vede k smrti. Druhý člověk, stane-li se křesťanem, může pokračovat v tomtéž druhu hříchu jako ten nevěřící, ale jemu bude udělen věčný život. Protože se zde změnil následek, povaha příčiny se také musela změnit. Hřích byl zbaven své moci. Již člověka neodsuzuje a neodděluje ho od Boha! Ztratil své panství nad člověkem, a ztratil svou moc působit smrt. Protože se změnila povaha hříchu, již není smrtelný. Zní to příjemně? Vidíme už, proč titíž lidé, kteří tvrdí, že budeme hřešit až do Ježíšova příchodu, říkají také, že *hřích zůstává, ale nepanuje*? Jeden věhlasný biblický řečník řekl před celým velkým shromážděním, že pokud křesťan pokračuje v hřešení, *Bůh bude přinucen vzít ho do nebe*!

Začínáme už chápat, co ten původní list, který jsme začali zkoumat, říká o stromu, na kterém vyrostl?

Možná si řeknete, že to, co tady říkám, je jen nějaká abstraktní teologie. Můžete si být jisti, že není. Dovolte, abych vám řekl dva příběhy k doložení toho, jaké jsou praktické důsledky takové víry.

Příběh č. 1:

Jeden mladý kazatel stál za kazatelnou a přiznával se celému shromáždění, že upadl do hříchu a dostal se tak hluboko, že se vydal do Tijuany v Mexiku, která je považována za bažinu všeho hříchu, a tam se účastnil téměř každé neřesti, jakou si dokážeme představit. Když dokončil své vyznání, dodal: „Ale díky Bohu, po celou tu dobu jsem stále byl Jeho dítětem.“

Když jsem vám tento příběh vyprávěl před několika týdny, někteří z vás se mě snažili přesvědčit, že tento mladý kazatel snad přece jen nějakým způsobem zůstal Božím dítětem. Musím vám říct, že *ve smyslu stvoření* je každý člověk, který kdy žil na této planetě, Božím dítětem. Dokonce i satan a všichni jeho následovníci jsou Božími dětmi, ale pouze *ve smyslu stvoření*!!! Chcete se však nacházet ve stejném stavu jako oni?

Chcete být v jejich kůži? Chcete sdílet jejich konečný úděl? Téměř by si člověk myslel, že někteří ano.

Jenže ono vůbec nezáleží, co si o tom myslí Miloslav, Jimmy, Mary, nebo Albert. My se musíme ptát: „Co o tom říká *Boží slovo*?!“

1. Janova 3:8,9: „Kdo činí hřích, z ďábla jest; nebo ďábel od počátku hřeší. Na to jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ďáblův. Každý, kdo se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, aniž může hřešit, nebo z Boha narozen jest.“

Jan tuto pravdu lidem nepředstavuje s váháním, nýbrž s naprostou rozhodností! Je křesťanskému světu známý jako „apoštol lásky.“ A tohle je ten druh lásky, který my všichni potřebujeme ve svém životě – lásku, která neváhá říct naplno, co jsme, jestliže hřešíme.

Jan v tomto poselství nemluví o dítkách Božích skrze stvoření, ale skrze *znovuzrození*! Bez nového narození stále zůstáváme dětmi ďábla! Vidíte už ten rozdíl mezi stavem, kdy jsme dětmi Božími jen skrze stvoření, a kdy také skrze znovuzrození?

Jan 1:12,13: „Kteříkoli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteří věří ve jméno jeho. Kteří ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou.“

Tím, když přijmou Krista do svého života skrze pravé pokání, a když Mu dají svůj souhlas, aby změnil jejich přirozenost, jejich povahu, stávají se více než jen syny Božími ve smyslu stvoření – stávají se syny Božími skrze *nové narození*. Jan říká, že jsou *zplozeni* z Boha.

Příběh č. 2:

Jeden mladý muž byl vedoucím hudby v jednom velkém sboru na americkém Jihu. A vy víte, jaký druh hudby tyto velké sbory obdivují. Někdo však k němu přišel a upozornil ho, že hudba, kterou ve sborech produkuje, není zrovna nejvhodnější pro bohoslužby. Tento mladík se urazil, vzdal se své funkce vedoucího hudby a vrhl se do hříchu. Po nějaké době však přišel k rozumu a vrátil se zpět. Když pak byl otázan, jestli si

myslí, že by byl spasen ve svém předešlém stavu, prohlásil, „Ó ano, nikdy jsem ani na chvilku neměl *pocit*, že by mne opustilo požehnané svědectví Ducha svatého, že jsem Božím dítětem.“

Podivné že? Inu, možná, že tím myslel, že byl Božím dítětem jen skrze stvoření, ačkoliv o tom silně pochybuji, protože asi neměl ani zdání o tomto rozdílu – on totiž v celém svém předchozím životě slyšel jen to, že bude hřešit až do příchodu Ježíše.

Začínáte vidět, že tohle je jen praktický, logický a zjevný výsledek takovéto víry, která je uvedena do praxe? Jakmile jednou přijmete a *učíte*, že hřích nevede k smrti, naprosto ztratíte pojem o tom, že jen ti, kdo jsou od hříchu očištěni, obdrží věčný život. Jestliže lidé učí, že budeme hřešit až do Kristova příchodu, *povzbuzují ostatní*, aby pokračovali v hříchu, a aby se do něho *ponořili ještě víc!*

Jako dobří specialisté na stromy se pokusme dovědět něco víc o tomto stromu, abychom ho mohli identifikovat.

Jestliže vaše hříchy nejsou určujícím faktorem toho, zda zemřete nebo budete žít věčně, co jím tedy je?

Ti, kteří učí a věří těmto věcem, na to mají odpověď – řeknou vám, že určujícím faktorem je *přičtená Kristova spravedlnost*. A nyní se ocitáme v teologickém jazyce. Já však stále tvrdím, že Kristovo evangelium je jednoduché!

Věříte tomu, že Ježíš svým bezhříšným životem a svou obětí přičítá nebo uděluje svou spravedlnost hříšníkům? Já tomu věřím. Tito lidé tomu *také věří*. Věřící však stejným způsobem jako vy? Prosím, abyste se nedomnívali, že používání stejných slov vždy znamená věřit stejným způsobem.

Pamatujete si na ten obrázek, na kterém jste viděli hříšníka, oděného v ohavné, špinavé hadry a někdo mu přes tyto hadry položil roucho Kristovy spravedlnosti? Když jste ten obrázek viděli, řekli jste si: „Tady něco není v pořádku, je tohle biblické?“

Podívejme se na stejný případ, jak je vyřešený v Bibli.

Zachariáš 3:3-4: „Jozue pak oblečen byl v roucha zmazaná, a stál před andělem. I odpověděl a řekl těm, kteří stáli před ním, řka: Vezměte roucho zmazané s něho. A řekl jemu: Pohled', přenesl jsem s tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná.“

Kde je rozdíl mezi obrázkem, o kterém jsem se zmínil, a obrázkem, který nám tu namaloval Zachariáš? V prvním obrázku zůstaly špinavé hadry pod rouchem spravedlnosti. A to je přesně to, co si tito lidé představují pod názvem „připočtená Kristova spravedlnost.“ V proroctví Zachariáše byly špinavé hadry sňaty z Jozueho, a *místo nich* mu bylo dáno proměnné roucho. A tohle je *biblický obraz* připočtené spravedlnosti. Vidíte, že stejná slova, v našem případě „připočtená spravedlnost,“ mohou mít pro různé lidi úplně opačný význam?

Tato alternativa k biblickému učení má přesně tentýž výsledek, jako odpustky v době Martina Luthera. Papežský legát a mnich jménem Johann Tetzel nabízel odpuštění všech hříchů – minulých, přítomných, i budoucích – za peníze. To znamenalo, že ti, kteří si jeho odpustky koupili, mohli plánovat a páchat ty nejohavnější hříchy, a přitom věřit, že je jim odpuštěno, a to ještě dříve, než se těchto hříchů dopustili. Lidé, kteří věří a učí, že budeme hřešit až do Kristova příchodu, a přesto vejdemo do věčného života, protože naše hříchy jsou zakryté připočtenou Kristovou spravedlností, činí stejná díla jako Tetzel. Jsou to *moderní Tetzelové*.

Zdá se vám, že to, co tady říkám, je jen hra se slovy, a že se snažím dělat něco velkého z něčeho, co není zase tak důležité? Dovolte mi, abych vám přečetl, co učitelé této „přikrývací teologie“ oficiálně říkají:

„To znamená, že takový akt (přenesení Kristovy spravedlnosti na hříšníka) upouští od nutnosti být skutečně a osobně spravedlivým. Kristova spravedlnost byla dostatečná pro Něho i pro nás. Náš osobní hřích nebo spravedlnost nemá s tímto aktem nic společného, pokud přijmeme Kristovo dílo na kříži a skrze víru se schováme za Jeho spravedlností. Ve svém srdci můžeme být nečistí, ale Bůh nehledí na nás; hledí na Krista a přičítá nám Jeho spravedlnost. Jestliže věřící člověk hřeší, nepodléhá

věčnému trestu, protože jeho vina je přenesena na Krista, a Kristova spravedlnost je přenesena na něj. Jedna žena to upřímně vyznala takto: 'My se máme považovat za skutečně mrtvé hříchu. Samozřejmě, hřích v nás trvá – my se ho nikdy nemůžeme zbavit – ale my se máme považovat za mrtvé hříchu, kvůli dokonalému dílu Ježíše Krista pro nás na kříži. *Opravdu?* Tohle je to, co znamená výraz být *mrtvý hříchu*? To, že si ho pořád ještě hýčkáme, pácháme ho, omlouváme ho, a přesto jsme *mrtví hříchu*? Promiňte, ale já nevěřím na oxymórony. Vidíte už tu vychytralost satana a jeho následovníků? „Učiňme jim křesťanství *snadným!*“

Boží inspirované slovo dává jen jedno vysvětlení, proč člověk hřeší: protože *miluje hřích* a nechce přijmout Boží návod, jak se ho zbavit.

Věříte, že je důležité, abychom neměnili *ani jedno slovo*, které vyjde z Božích úst?

Mimochodem, všimli jste si dalšího listu pocházejícího z téhož stromu?: „Všechno to bylo dokonale završeno na kříži?“ Tentýž strom, jen jiný list. Tento druh smýšlení znamená, že si křesťané již nemusí lámat hlavu ohledně svých mravů, přímosti, čistého života, poctivosti a tím, aby byli lidem zachovávajícím Boží přikázání. Můžeme být tak nečistí, jak se nám zlíbí a vůbec to nevádí, protože jsme přikryti Kristovou spravedlností. Tohle mají na mysli, když hovoří o „připočtené spravedlnosti.“

Jakmile jednou začnete popírat, že hřešení má jakýkoliv negativní dopad na spasení, pak se nevyhnutelně nacházíte v teorii „jednou spasen, navždy spasen.“

A protože toto učení vyvolalo v některých křesťanských skupinách odpor, používají se pro něj novější názvy jako, „Jednou v milosti, navždy v milosti“ nebo „Trpělivost svatých.“ Ale ať je tato myšlenka vyjadřována jakoukoli formou, jejím základem je, že jakmile je jednou člověk „spasen“ (což znamená, že se stal křesťanem), nikdy již nemůže být zatracen.

Pamatujme na list, který jsme původně zvedli. „Budeme hřešit až do Ježíšova příchodu. Nyní už víme daleko víc o stromu, na kterém tento list vyrostl. Můžete se ovšem setkat s lidmi, kteří vám zapřou, že vyrostl

na takovém stromě. Je docela možné vzít dubový list a tvrdit, že vyrostl na jasanu. Znamená to však, že na něm opravdu vyrostl? Jediné, co to znamená, je, že někdo nemá moc dobré znalosti o stromech! Pokud tomu tak je, pak to znamená, že jsme vystaveni velkému nebezpečí podlehnout svodům.

Jak se tedy jmenuje strom, ze kterého spadl náš původní list?

Je to strom, kterému říkáme *kalvinismus*. Možná, že se ptáte, jak jsem k něčemu takovému mohl dojít. Učení, kterým je kalvinismus dobře známý, je *katolická predestinace* – učení o předurčení. Co je to za učení? Je to teorie, že Bůh určuje konečný úděl lidských bytostí - ne na podkladě jejich hříchů nebo jejich spravedlnosti, nýbrž podle svých věčných, předem stanovených výnosů. Jakmile jednou vytvoříte učení, že lidé obdrží věčný život, přestože setrvávají v hříchu, říkáte, že Bůh rozhoduje jejich věčné určení na jiném základu – základu, který spočívá pouze na Božím nezávislém výnosu, a vaše hříchy jeho záměr nemohou změnit.

A tohle je jádro kalvinismu. Jakmile vaše hříchy již nerozhodují o tom, zda obdržíte věčný život nebo ne, pak už je jen malý krůček k závěru a k víře, že *nejste za hřích odpovědní*. Taková víra je vyjádřena v Augustinově představě o „dědičném hříchu,“ kdy jste hříšníci z toho prostého důvodu, že jste se narodili jako lidské bytosti, a tedy zůstanete hříšníky tak dlouho, jak zůstanete lidmi. Jinými slovy, budete hřešit až do Ježíšova příchodu. Všechno tohle je součástí stromu zvaného kalvinismus.

Augustin byl jedním z katolických svatých. Neznal rozdíl mezi světskými filozofy a inspirovanými apoštoly, a tak se snažil vstřebat moudrost obojích. Žil se ženou, se kterou se nikdy neoženil, a ze které měl syna. Poté, kdy s ní žil více než 15 let, ji i svého syna opustil, protože se rozhodl, že bude žít klášterním životem. Nedokázal ovládat svou žádost po ženě, a tak následoval žádosti těla. Na to, aby nějak mohl sloučit život v celibátu s přirozenými žádostmi těla, vynalezl nové učení – učení o dědičném hříchu. Hřích je součástí vašeho těla a vy nejste za žádných okolností schopni se ho zbavit po celou dobu svého života.

Téměř doslova ve stejné situaci se nacházel židovský psychiatr Sigmund Freud. Nedokázal se zdržet tělesných žádostí. I on měl nemanželského syna, a protože nebyl věřícím člověkem, vymyslel teorii, která je dnes dobře známá pod názvem *Freudův determinismus*. Vaše celoživotní určení je dáno vašimi předky a zkušeností vašeho velmi raného života. Svou povahu pak už nemůžete změnit. Stejné učení jako to Augustinovo, jen v ateistické formě.

A tak, když slyšíte kazatele, jak vám říkají, že budete hřešit až do příchodu Krista, může vám být docela jasné, že tito lidé nejsou adventisté sedmého dne. Ve svém důsledku jsou to kalvinisté sedmého dne, kteří horečně usilují o vytvoření církve kalvinistů sedmého dne.

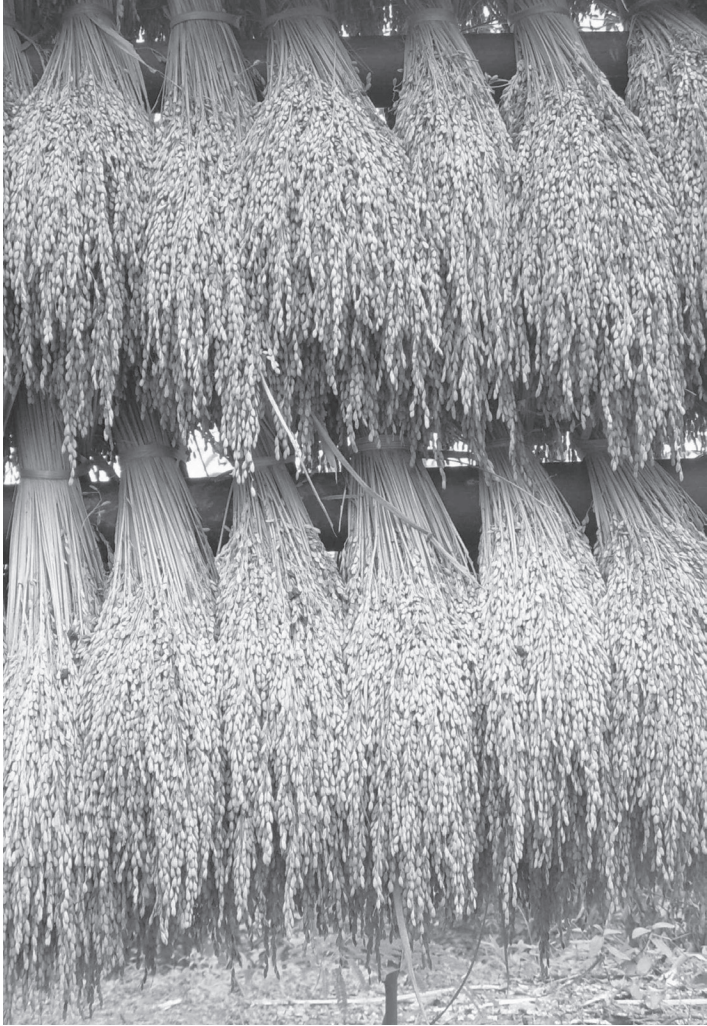
Můžete mne zastřelit nebo mne ukamenovat, ale já tento výrok nemohu odvolat. Nezáleží na tom, jestli jste vysvěceným Jezuitou nebo ne. Možná, že učíte kalvinismus sedmého dne nevědomky. Ale ať už to děláte úmyslně nebo nevědomky, konáte práci Jezuitů.

Pán Ježíš nás varuje, že falešné proroky poznáme podle jejich ovoce. Falešní proroci kalvinismu učí, že budete hřešit až do chvíle, kdy přijde Kristus, a přesto vám bude udělen věčný život. Jinými slovy, *hřích není důležitý*. Můžete přestupovat Boží Zákon, a přesto budete spaseni. Jiný název pro toto učení je *antinomianismus*. Tuto teorii učili také Mikulášenci, které Kristus tak nemilosrdně odsoudil ve druhé kapitole Zjevení.

Ovoce tohoto falešného učení můžete najít na těch, kteří mu naslouchají a berou vážně to, co slyší. Calvinista ve svém srdci nevěří, že jeho jednání má jakýkoliv vliv na jeho spasení.

Naši církve v posledních téměř šedesáti letech vedou kalvinisté sedmého dne. Jaké ovoce přináší jejich učení? Učinilo nás duchovnějšší církví? Učinilo nás výjimečnějším lidem v tomto světě pro naši podobnost Kristu? Učinilo nás poctivějším lidem? Učinilo nás méně pokryteckou církví? Učinilo nás pokornějším lidem? Učinilo nás lidem osobní misie? Zvýšilo, nebo snížilo naše morální měřítko? Jsme věrnějšími studenty Písma, věrnějšími Bohu, nebo se spoléháme na naše duchovní vůdce jako na berličku v každém ohledu života a víry?

Příloha Z ráje do ráje 4/2018